

[Tvede.]

tionsret. Man siger, at der er ogsaa et Hensyn at tage til andre Lande. Det kan godt være, men man ved aldrig, hvad der senere kan ske, om der kan opstaa nogen Divergens i Anledning af, at der gives en enkelt Organisation en særlig Bestemmelse gennem denne Konvention.

Med Hensyn til den tredje Konvention, angaaende en ugentlig Hviledag i industrielle Virksomheder, vil jeg gøre den Bemærkning, om ikke Ratifikationen af denne kan medføre, at Produktionen indenfor en Del kontinuerlige Virksomheder derved vil blive fordyret. Saa vidt jeg ved, er der en ret betydelig Mulighed derfor. Men i denne Konventions Artikel 4 staar der, at

„Ethvert Medlem kan efter Samraad med de interesserede Arbejdsgivere og Arbejderorganisationer .... fastsætte fuldstændige eller delvise Undtagelser ..... fra Bestemmelserne i Artikel 2.“

Jeg ved ikke, om den højtærede Minister ved det, men jeg synes, det vilde være af Betydning for vort Konkurrenceforhold med andre Stater, om der i andre Lande er sket en saadan fuldstændig eller delvis Undtagelse fra de i Artikel 2 fastsatte Regler.

Vi kan udmærket godt, og mit Parti har selv været med til det, ratificere en hel Del Konventioner; men skønt, saa vidt jeg husker, 58 Stater har givet Tilslutning til Arbejdskonferencen i Genève, er der dog ingen Konvention, der har faaet mere end 28 Ratifikationer. Der er derfor et langt Spring, inden det hele bliver fuldstændigt. Men, som ogsaa det ærede 11te tingvalgte Medlem (Carl F. Madsen) sagde, Danmark har givet Tilslutning til Folkenes Forbund, og derfor mener ogsaa jeg, at vi saa vidt muligt bør følge med og tiltræde Konventionerne, hvis det efter en fornøden Prøvelse viser sig, at det kan ske uden at virke generende for vore Virksomheder her hjemme. Den højtærede Minister mener jo, at det kan lade sig gøre, men efter hvad det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Stegger Nielsen) sagde, vil han foreslaa disse tre Konventioner henvist til et Udvalg, og dér kan vi saa maaske faa nærmere Oplysning bl. a. om de Spørgsmaal, jeg har rettet. For saa vidt der da efter vor Prøvelse ikke viser sig at være noget i Vejen derfor, mener ogsaa jeg, at vi som Medlem af Folkenes Forbund skal give vort Samtykke til Ratifikationen.

Marie Hjelm: Det er tredje Gang vi her i Tinget skal beskæftige os med de to først foreliggende Konventionsudkast,

medens det tredje foreligger her for første Gang. Den Modstand, der i Dag er kommet til Orde fra Venstres og det konservative Folkepartis Side, forekommer mig at vise en Modvillie overfor Konventionerne, som er fuldkommen uden saglig Begrundelse. Jeg kan ikke se, at de Udtalelser, der er fremkommet fra de to Partier, bunder i andet end en udtalt Uvillie mod internationalt Samarbejde. Vi har under de foregaaende Udvalgsforhandlinger om de to første Konventioner stødt paa en uigennemtrængelig Mur fra de to Partiers Side, paa en Modvillie og Mangel paa Forstaaelse. Jeg har undret mig over, at man ustandseligt skal møde dette utroligt snevre Syn; vi vil ikke have noget at gøre med denne Lovgivning, vi behøver den ikke, vi har i Forvejen de Fordele, som man ønsker at gennemføre for Arbejderbefolkningen gennem denne Konventionslovgivning. Jeg er jo ikke i Tvivl om, at de to Partier ønsker lige saa gode Kaar for Arbejderbefolkningen i andre Lande, som Arbejderne her hjemme lever under; men en Haandsrækning dertil vil man ikke give dem. Vedtagelsen af en Konvention er nemlig en saadan Haandsrækning, og det har de to Partier selv indrømmet derigennem, at de altid fører frem — det gælder særlig det 15de tingvalgte Medlem (Tvede) —, at der er kun lidt Grund til at ratificere, naar saa faa andre har gjort det. Ved at ratificere forøger vi jo Antallet af de Stater, der kan tages til Indtægt, og vi forstærker derved Presset paa dem, der endnu staar udenfor.

Det radikale Venstres Stilling til international Lovgivning er vel kendt. Vi ønsker Udvikling og Fremme af det internationale Samarbejde, men vi ønsker aldeles ikke slavisk at ratificere alt, hvad der kommer fra Genève; det er klart, at vi altid vil være betænkelige ved Ratifikationer, der gør Brud paa dansk Lovgivning. Hvis vi møder noget saadant, da ønsker vi at tage under grundig Overvejelse, om vi kan forsvare at underskrive. Det er da ogsaa paa Konferencer udtalt Gang efter Gang, at den nationale Lovgivning maa være den bestemmende. Vi glemmer ikke, at der staar i det 13de Kapitel i Fredstraktaten, at der maa tages Hensyn til Landenes nationale Lovgivning, og det er tydeligt, at man i Arbejdsbureauet lempet sig derefter. Det har vi et Bevis paa i de tre Konventioner, vi behandler her i Dag.

Hvis mit Parti altsaa stod overfor en Konvention, som viste sig at staa i bestemt Modstrid med den Lovgivning,